

Timoteos Stefanosigos Polityka i system partyjny w Królestwie Surmeńskim

Kaharonea - marzec 2011 - wyd. 2

Wprowadzenie

Polityka zawsze była najważniejszym aspektem Surmenii, wokół którego toczyła się większość aktywności. Dopiero z nastaniem hellenizacji ciężar zaczął się przesuwać w kierunku kultury i innych aspektów. Mimo to polityka nadal zachowuje centralną pozycję w świadomości Surmeńczyków, chociaż liczba dyskusji politycznych poza salami parlamentu znacząco spadła.

Duże zmiany można zaobserwować na gruncie systemu partyjnego - podczas gdy początkowo partie miały charakter wąskich, efemerycznych tworów, a polityka toczyła się bardziej poprzez osoby, niż ugrupowania, to od początku 2009 roku można zaobserwować stopniową stabilizację systemu partyjnego.

Partie i ugrupowania

Historycznie najstarszą partią w Surmenii była Unia Prawicy - założona przez Pavla Białowicza, pierwszego prezydenta i założyciela państwa. Została ona rozwiązana w momencie przekształcenia Surmenii w Królestwo.

W późniejszym okresie funkcjonowało wiele partii, reprezentujących większość odcieni sceny politycznych - od wspomnianej Unii Prawicy, przez konserwatywną Partię Kościoła Surmeńskiego, technokratyczne Nowe Ugrupowanie Surmeńskie, centrowy Demokratyczny Front Surmenii, centrolewicową Partię Socjaldemokratyczną, lewicową Surmeńską Partię Socjalistyczną, aż po skrajną Socjal-Demokratyczną Partię Robotniczą Surmenii¹.

Z tej grupy wyróżniał się zdecydowanie Demokratyczny Front Surmenii - jako partia stosunkowo stabilna (istniała od maja 2006) i wpływowa (zapoczątkowała m.in. Niebieską Rewolucję, czyli społeczny protest przeciwko marazmowi) - założony przez Tomasza 'DrabikPany' de Zepp. Swoje działanie zakończył na przełomie 2008-2009, po upadku rządu Tomasza de Zepp w grudniu 2008, na wskutek jego stopniowego wycofywania się z aktywności w Surmenii.

Ciekawa była również krótko istniejąca, ale bardzo aktywnie działająca Socjal-Demokratyczna Partia Robotnicza Surmenii - początkowo powstała (w styczniu 2008) jako Surmeńska Partia Robotnicza (pracujących) w Genosse-Wanda-Stadt (Wandystan) i miała drogą rewolucji obalić monarchię w Surmenii. W marcu tego samego roku została ponownie założona już pod ostateczną nazwą w samej Surmenii. Jej jedyny członek - Jean Paul-Sartre (wcześniej znany jako Fernando Sacamules) już w czerwcu z jej ramienia dostał się do Senatu oraz objął funkcję Ministra Wojny. Partia funkcjonowała do

¹ Micropedia, wolna encyklopedia polskich mikronacji: hasło „Partie Polityczne w Surmenii”

sierpnia, w międzyczasie działał m.in. organ prasowy partii - Czerwona Surmenia, publikowane były liczne plakaty i film wyborczy.² Partia upadła wraz z odejściem jej jedyne go członka i lidera z Surmenii.

Obecny system polityczny ukształtował się w pierwszej połowie 2009 roku - 23 marca 2009 powstała Surmeńska Partia Rojalistyczno-Katolicka, założona przez Victorjosa Paulosigosa. Wg statutu jej głównym politycznym celem jest *podtrzymywanie tradycji rojalistycznej, która jest nierozłączną częścią Królestwa Surmeńskiego*³. Po powstaniu skupiła trzech członków - poza założycielem, dołączyli do niej Marcos Victorjosigos oraz Gratjanos Hristogoforos. Partia szybko dorobiła się skrótowej nazwy *Iskry* - od stosowanego przez członków skrótu SPaRK, co po angielsku oznacza iskrę.

Niejako w odpowiedzi powstała Demokratyczna Partia Pracy - 10 kwietnia została na wniosek Timoteosa Stefanosigosa zarejestrowana przez Sąd Najwyższy. Jej cele nie zostały jednak jasno sformułowane - nie pojawiły się w Statucie, a zapowiedziana Deklaracja Programowa nigdy nie została przedstawiona. Działania i deklaracje członków partii nie pozostawiały jednak wątpliwości - partia dążyła do przekształcenia ustroju z monarchii na demokrację, hellenizacji państwa, a także do laicyzacji państwa i życia publicznego. Na początku maja do partii wstąpił Aleksandros Patrikjosigos, a sympatykiem został Sasha von Voo (znany obecnie jako Aleksandros apo Wu).

Pierwsze wybory (X kadencja) po powstaniu partii wygrały Iskry - głównie wskutek przewagi liczebnej członków, którzy stanowili większość aktywnych obywateli. W kolejnych wyborach przewagę zdobyła Demokratyczna Partia Pracy - głównie z powodu odejścia Gratjanosa Hristogoforosa. W następnych wyborach doszło do remisu - czterech kandydatów zyskało po dwa głosy. Ostatecznie, aby uniknąć klinczu, Aleksandros Patrikjosigos zrezygnował z objęcia mandatu a władza ponownie przeszła do Rojalistów. Kolejne wybory to zwycięstwo DPP. Jak widać, kolejne cztery kadencje to wymiana władzy - choć mimo zmieniających się Archontów, w samym rządzie zasiadała cały czas koalicja między DPP i SPaRK.

W międzyczasie powstała kolejne ugrupowanie, które zakłóciło formowanie się systemu dwupartyjnego - Partia Kobiet Niezależnych, założona w styczniu 2010 przez Chartynę Papandreu. Początkowo sytuowała się pomiędzy dwoma pozostałymi partiami, z czasem odchodziła się co raz bardziej na lewo (m.in. odejście od postulatu monarchii elekcyjnej na rzecz republiki). Główne postulaty to „derotryzacja” (ograniczenie możliwości sprawowania funkcji publicznych przez podwójnych obywateli - członkowie SPaRK w większości posiadali obywatelstwo rottryjskie), feminizacja kraju oraz wystąpienie z OPM.⁴ Ostatecznie, gdy Chartyna Papandreu dostała się do Eklezji (XIV kadencji), jej projekty miały jednak charakter wyłącznie happeningowy (m.in. ustanowienie orderu różowego króliczka czy obowiązkowych różowych strojów dla urzędników). W kolejnych wyborach PKN nie wystawiała swojej listy.

Jednym z najnowszych ugrupowań - i jak się zdaje, mało żywotnym - jest zarejestrowany 9 października 2010 Pansurmeński Ruch Socjalistyczny, założony przez Jeoriosą Griwasa, który postuluje wprowadzenie liberalizmu socjalnego i państwo opiekuńcze, przy jednoczesnym wprowadzeniu demokracji bezpośredniej i przemianowaniu Królestwa Surmeńskiego na Państwo Wolnych Ludzi Surmenii. Mimo

2 Micropedia, wolna encyklopedia polskich mikronacji: hasła „Socjal-Demokratyczna Partia Robotnicza Surmenii” i „Jean-Paul Sartre”

3 Za: ust. 1 art. 2 Statutu Surmeńskiej Partii Rojalistyczno-Katolickiej.

4 Delaracja założycielska PKN

początkowych deklaracji, partia nie wystawiła swoich kandydatów w ostatnich wyborach - co wraz z brakiem aktywności założyciela (i jedyne go członka) zwiastuje raczej rychły upadek tej partii. Powrót Jeoriosa Griwasa do aktywności w marcu 2011 nie wiązał się z reaktywacją partii - wysunięcie przez niego postulatu ustanowienia monarchii elekcyjnej wskazywałoby raczej na oddalenie się od pierwotnych, socjalistycznych przekonań.

Specyfika i najważniejsze wydarzenia surmeńskiej polityki

Faktyczne funkcjonowanie systemu partyjnego i „wielkiej polityki” można datować na pierwszą połowę 2009 roku, kiedy powstały dwie obecnie rządzące partie. Można uznać, że jest to okres kształtowania się systemu dwupartyjnego, który jak dotąd tylko raz został przelamany (w XIV kadencji). O ile SPaRK gromadził osoby o dość podobnym, skrajnie konserwatywnym i monarchistycznym podejściu, to Demokratyczna Partia Pracy dążyła do przekształcenia się w partię o swobodnym charakterze, która mogłaby łączyć tak socjalistyczną lewicę, jak i centrowych liberatów. Ciekawostką, że podział ten jest bardzo podobny do tego jaki występował od XVIII wieku w historii przedinternetowej Surmenii, kiedy dwa obozy - „czerwonych” republikanów oraz „niebieskich” monarchistów - rywalizowały o władzę. Oczywiście współczesny układ wykształcił się naturalnie, nie wskutek planowego „naśladownictwa” historii.

Warto również zauważyć, że niemal wszystkie rządy (wyjątkiem był tu rząd Timoteosa Stefanosigosa z poprzedniej, XV kadencji, który początkowo składał się wyłącznie z Archonta i JKM Paulosa Petrosigosa, ale do którego w późniejszym terminie dokoptowano Victorjosa Paulosigosa) od tamtego czasu miały charakter koalicyjny między dwoma największymi ugrupowaniami. Po części wynika to z konieczności jaką jest mała liczba obywateli - a co za tym idzie krótka ławka potencjalnych urzędników - ale również z chęci współpracy - bowiem obie strony miały możliwość sprawowania samodzielnych rządów, z których nie skorzystały. Być może dlatego do tej pory, zapowiadana od dawna reforma ustrojowa i zniesienie monarchii jeszcze nie nastąpiły, mimo kolejnej już kadencji, w której większość mają demokraci.

Jasno ujawnia się także tendencja, w której Demokratyczna Partia Pracy stopniowo dominuje surmeńską politykę. Stopniowy upadek SPaRK, spowodowany przez odchodzenie jej członków i sympatyków z Surmenii, doprowadził do stanu, kiedy stała się ona partią de facto jednoosobową. Jednocześnie Demokraci liczą obecnie 3 członków oraz jednego sympatyka. Nic więc dziwnego, że partia ta od XIII kadencji bez przerwy obsadza stanowisko Archonta, a w XV kadencji całkowicie zdominowała Eklezję, wprowadzając dwóch własnych kandydatów, a także sympatyka startującego jako niezależny.

Podczas Kongresu, odbywającego się od końca listopada 2010 r. do początku stycznia 2011 r., DPP przeszło znaczną reformę - zmieniono statut, uchwalono oficjalne symbole i przemianowano ją na Partię Demokratyczną. Mimo ustanowienia wewnętrznego systemu podziału na frakcje, wkrótce potem doszło do wewnętrznego kryzysu i rozłamu - jeden z członków, Aleksandros Patrikjosigos zdecydował się na wystąpienie z Partii Demokratycznej i utworzenie nowego ugrupowania - Partię Prawa. Ugrupowanie to sytuowało się na prawo od Partii Demokratycznej, jednak z racji niskiej aktywności założyciela nie podjęło jak dotąd szerszej działalności.

Aneks nr 1 – Wybory do Senatu/Eklezji od początku 2009 r.

Senat X Kadencji - od 19 kwietnia do 19 lipca 2009 r.

Nie odbyły się wybory, ze względu na wpłynięcie jedynie 3 kandydatur. Mandaty objęli: Victorjos de Zepp (SPaRK), Marco de Zepp (SPaRK) i Timoteos Stefanosigos (DPP).

Senat XI Kadencji - od 19 lipca do 23 listopada 2009 r.

Nie odbyły się wybory, ze względu na wpłynięcie jedynie 3 kandydatur. Mandaty objęli: Markos Paulos Viktorjosigos de Zepp (SPaRK), Aleksandros Patrikjosigos (DPP), Timoteos Stefanosigos (DPP).

Eklezja XII Kadencji - od 23 listopada 2009 r. do 23 lutego 2010 r.

W wyborach startowało czterech kandydatów, głosowało 8 obywateli na 10 uprawnionych (100% frekwencja).

- a) Aleksandros Patrikjosigos (DPP) - 25% (2 Głosy)
- b) Hadrian I (SPaRK) - 25% (2 Głosy)
- c) Timoteos Stefanosigos (DPP) - 25% (2 Głosy)
- d) Victorjos Paulosigos de Zepp (SPaRK) - 25% (2 Głosy)

Wyniki ustaliły się wskutek rezygnacji Aleksandrosa Patrikjosigosa z ubiegania się o mandat.

Eklezja XIII Kadencji - od 23 lutego do 23 maja 2010 r.

W wyborach startowało czterech kandydatów, głosowało 9 obywateli na 9 uprawnionych (100% frekwencja).

- a) Chartyna Papandreu (PKN) - 13% (1 Głos)
- b) Timoteos Stefanosigos (DPP) - 29% (2 Głosy)
- c) Aleksandros Patrikjosigos (DPP) - 29% (2 Głosy)
- d) Victorjos Paulosigos de Zepp (SPaRK) - 0% (0 Głosów)
- e) Marcos Victorjosigos de Zepp (SPaRK) - 29% (2 Głosy)

Eklezja XIV Kadencji - od 23 maja do 24 sierpnia 2010 r.

W wyborach startowało czterech kandydatów, głosowało 7 obywateli na 7 uprawnionych (100% frekwencja). Wybory odbywały się po zmianie ordynacji wyborczej, która przyznawała każdemu obywatelowi 3 głosy.

- a) Chartyna Papandreu (PKN) - 5 głosów (23,8%)
- b) Timoteos Stefanosigos (DPP) - 6 głosów (28,6%)
- c) Marcos Paulos Viktorjosigos de Zepp (SPaRK) - 3 głosy (14,3%)
- d) Victorjos Paulosigos de Zepp - 5 głosów (SPaRK) (23,8%)

2. Nie oddano na żadnego kandydata: 2 głosy (9,5%)

Eklezja XV Kadencji - od 24 sierpnia do 24 listopada 2010 r.

W wyborach startowało czterech kandydatów, głosowało 6 obywateli na 7 uprawnionych (86% frekwencja).

- a) Aleksandros apo Vu (niezależny) - 4 głosów (22,2%)
- b) Victorjos Paulosigos de Zepp (SPaRK) - 3 głosów (16,7%)
- c) Timoteos Stefanosigos - 4 głosy (DPP) (22,2%)
- d) Sylvana Koppa - 4 głosów (DPP) (22,2%)

2. Nie oddano na żadnego kandydata: 3 głosy (16,7%)

W trakcie tej kadencji, 26 października stwierdzono wygaśnięcie mandatu p. Sylvany Koppa, który to mandat objął po niej Victorjos Paulosigos de Zepp (SPaRK).

Eklezja XVI Kadencji - od 24 listopada do ...

Nie odbyły się wybory, ze względu na wpłynięcie jedynie 3 kandydatur. Mandaty objęli: Victorjos de Zepp (SPaRK), Aleksandros Patrikjosigos (DPP/PD, potem PP) i Timoteos

Stefanosigos (DPP/PD).